

Č. 11.567.

Policajné trestné pokračovanie (Slovensko): Niet žiadneho ustanovenia, že by konceptný úradník policajného komisárstva v Berehove mohol policajné trestné súdnictvo vykonávať — ak je vedúci úradník prekážaný — len v prípade, že bol k tomu ministrom vnútra osobitne zmocnený.

(Nález zo dňa 28. novembra 1934 č. 22.424.)

Vec: Ján R. v B. proti zemskému úradu v Užhorode o policajný priestupok.

Výrok: Sťažnosť sa zamietá pre bezdôvodnosť.

Dôvody: Rozsudkom z 10. júna 1930 uznalo policajné komisárstvo v Berehove, čo policajný trestný súd I. stolice, Františka S. a sť-ľa Jána R. vinnými priestupkom dľa čl. 3 odst. 2 zák. č. 125/1927 Sb., jehož sa spoločne dopustili tým, že v noci 8. marca 1930 v kaviarni »Slavie« v B. v podnapilom stave tropili výtržnosť, vyvolali rvačku, prítomným hosťom verejne nadávali, čím vzbudili verejné pohoršenie, takže títo boli donútení kaviarňu opustiť, — a odsúdilo ich vo smysle čl. 3 odst. 1 cit. zák. k zaplateniu peňažitej pokuty per 1.000 Kč, v páde nedobytnosti podľa § 231 pol. tr. r. a vo smysle § 22 zák. čl. XL:1879 na trest uzamčenia per 5 dní. — Odvolanie sť-ľovo podané do tohoto rozsudku bolo nap. rozhodnutím zamietnuté.

O sťažnosti na toto rozhodnutie uvážil nss:

I. Sť-ľ namieta predovšetkým — stejne jako to uplatňoval už v odvolaní —, že vo veci pokračujúci policajný úradník nebol oprávnený v danom prípade v I. stolici rozhodovať, lebo nebol k tomu podľa § 13 zák. čl. XX:1901, resp. nar. býv. uh. min. vnútra č. 4864/1904 ministrom vnútra zmocnený.

Námietku túto neshľadal súd dôvodnou. V § 13 zák. čl. XX:1901, ktorého sa sť-ľ dovoľáva, není vôbec takého ustanovenia, jaké sť-ľ v tejto námietke uplatňuje; pokiaľ však ide o nar. č. 4864/1904 sť-ľom dovolané, nemusel sa nss v danom prípade zabývať otázkou, zda a pokiaľ má toto nariadenie vôbec obsah sť-ľom tvrdený a zda a pokiaľ lzä nariadenie to vôbec pokladať za záväznú právnu normu, lebo, i keď by bolo lzä na túto otázku odpovedať kladne, nemohol by sa sť-ľ tohoto nariadenia s úspechom dovoľávať, keďže podľa ustanovenia § 282 uh. polic. trest. por. (nariadenie č. 65.000/1909) všetky právne normy, týkajúce sa policajne-trestného pokračovania v priestupkových veciach, prikázaných do kompetencie správnych úradov, dňom, kedy tento policajný trestný poriadok nabył účinnosti, pozbyly platnosti s výnimkou oných, na ktoré tento poriadok výslovne poukazuje, čomuž však ohľadne onoho sť-ľom dovolaného nariadenia není.

V tejto súvislosti slušelo uviesť ďalej toto:

Zmieneny uh. policajný trestný poriadok má síce — pokiaľ ide o výkon trestného súdnictva vo veciach priestupkových, — také ustanovenie, jaké má sť-ľ na mysli, lež tohoto ustanovenia nemôže byť v danom prípade použito. V bode I. 3 a) § 1 tohoto nariadenia sa totižto stanoví, že »v sídelnom hlavnom meste Budapešti a tiež na území, na ktoré sa

pôsobnosť uh. kráľ. štátnej polície sídelného hlavného mesta rozprestiera«, v takých priestupkových veciach, ktorýchž prvostupňové vybavenie spadá podľa platných zákonov, nariadení a štatútov na teraz do kompetencie »uh. kráľ. štátnej polície sídelného hlavného mesta«, vykonáva trestné súdnictvo vedúci príslušného okresného kapitanátu a v prípade, že je prekázaný, policajný úradník ministerstvom vnútra poverený; citované ustanovenie nevzťahuje sa tedy vôbec na obvod policajného komisárstva v Berehove, ktoré vystupovalo v danom prípade čo policajný trestný súd I. stolice.

Policajné komisárstvo v Berehove bolo zriadené vyhláškou min. vnútra z 14. októbra 1922 č. 299 Sb., a do oboru pôsobnosti tohoto komisárstva pojaté boli — mimo iné — podľa bodu 12. § 3 teže vyhlášky záležitosti trestného súdnictva o priestupkoch dľa zákona trestného polícii prikázaných a záležitosti trestného súdnictva o veciach prikázaných administratívnym policajným vrchnostiam. Vo vyhláške tejto niet žiadneho takého ustanovenia, že by konceptný úradník policajného komisárstva mohol súdnictvo vykonávať len v prípade, že bol k tomu ministrom vnútra zmocnený.

II. Žal. úrad uviedol v nap. rozhodnutí, že vina sť-ľa bola dostatočne dokázaná jednak čiastočným doznáním sť-ľa (»písomné odprosienie Dra Jozefa K., čo predpokladá verejné nadávky alebo urážku«), jednak, a to hlavne, svedeckými výpoveďmi Dra Ludvíka F., Jána D. a Vojtecha G., a že preto nebolo vyhovené návrhu sť-ľa na výsluch ďalších svedkov, lebo toto mohlo mať za následok jedine zbytočné predľžovanie trestného pokračovania; ďalej uviedol žal. úrad v nap. rozhodnutí, že okolnosť, že sť-ľ bol v kritickkej dobe v podnapilom stave, že však táto opilosť nebola takého stupňa, že by si nebol vedomý svojho jednania, bola stvrdená svedeckou výpoveďou Jána D. a obvodného inšpektora Bohumila P.

Sť-ľ namieta, že oba úrady porušily procesné predpisy, keď pominuly výsluch ním navrhnutých svedkov, ktorými chcel dokázať jednak to, že v kritickkej dobe bol tak opilý, že mu inkriminovaný čin nelzá pričítať, jednak však to, že nevystupoval vyhrážlive a nevyvolal škandál; žal. úrad sa vraj mylne dovoláva výpovedi Dra Ludvíka F., lebo osvedčením tohoto svedka, k sťažnosti prípojeným, vie sť-ľ dokázať, že hosti sediaci u stolu tohoto svedka nevzdialili sa zo strachu pred započatou rvačkou, ale preto, že pre pokročilú dobu i tak chceli odísť; lež nemôže sa vraj dovolávať žal. úrad ani Dra Jozefa K., ktorý vôbec nebol vypočutý, a, podal-li nejaké osvedčenie, nebolo ono sť-ľovi sdelené; konečne, pokiaľ ide o výpoveď svedka Jána D., nelzá vraj rozsudok na jedinej zaťažujúcej výpovedi založiť; ostatne sa tento svedok zachoval proti sť-ľovi vyzývave, robil mu v iných prípadoch nepríjemnosti a učinil svoju výpoveď len v hnevu.

Ku týmto námietkam slušelo uviesť:

Jako bolo shora uvedeno, zistil žal. úrad objektívnu skutkovú podstatu inkriminovaného priestupku jednak na základe čiastočného doznania sť-ľa, jednak a to hlavne na základe výpovedí svedkov Dra Ludvíka F., Jána D. a Vojtecha G., — okolnosť však, že sť-ľ bol v kritickkej dobe pričetný, zistil žal. úrad na základe výpovedí svedkov Jána D. a

Bohumila P., a dospevši takto k presvedčeniu, že vina sť-ľova je zcela dokázaná, pominul návrh sť-ľov na výsluch ďalších svedkov.

Sť-ľ vytýkajúc nap. rozhodnutiu v tomto posledne zmienenom smere vadnosť pokračovania, zabýva sa jedine len výpovediami svedkov Dra Ludvíka F. a Jána D. dovodzujúc, že na nich nebolo vraj Izä rozsudok o jeho vine založiť, pri tom však necháva bez povšimnutia svedocké výpovedi Vojtecha G. a Bohumila P., ktoréžto výpovedi — jako bolo shora uvedeno — spolu s výpovediami svedkov Dra F. a D. tvorily v danom spore celkový dokazovací materiál, z ktorého žal. úrad čerpal svoje presvedčenie o vine sť-ľovej. Už z tejto príčiny javí sa sťažnosť, vytýkajúca neúplnosť zistenia skutkového stavu, bezdôvodnou.

Lež — nehľadiac k tomu — bezdôvodne namieta sť-ľ, že výpoveď svedka Dra Ludvíka F. vzhľadom na jeho dodatočné písomné osvedčenie nebolo Izä vraj vziať za dôkaz k ustáleniu viny sť-ľovej. V protokole, spísanom o pojednávaní sporného priestupku dňa 10. júna 1930, uviedol totižto svedok Dr. Ludvík F. mimo iné, že vzhľadom k hroznému škandálu a zo strachu pred rvačkou opustil miestnosť a nevie čo sa pozdejšie stalo. O túto protokolárnu a v pokračovaní správnom neodvolanú svedeckú výpoveď právom mohol sa žal. úrad opierať pri zistení skutkového stavu a nemusel hľadať na súkromné písomné osvedčenie svedkové, ktoré učinil dňa 26. júna 1930 sť-ľovi a v ktorom prehlasuje, že nemohol dokazovať, že by sa on a kaviarenský hostia, ktorí sedeli pri jeho stole, zo strachu pred rvačkou boli vzdialili, lebo že ináče už pre pokročilosť času sa chystali odísť.

Avšak neprávom vytýka ďalej sť-ľ, že nebolo Izä rozsudok založiť na jedinej zaťažujúcej výpovedi svedka Jána D., lebo — jako shora uvedeno — uznal žal. úrad vinu sť-ľovu nie len na základe výpovedi tohoto svedka, lež i na výpovediach ostatných svedkov, totiž na výpovedi Dra Ludvíka F., proti ktorejž sť-ľ, jako uvedeno, bezdôvodne brojí, a na výpovediach svedkov Vojtecha G. a Bohumila P., proti výpovedi ktorýchž sť-ľ vôbec nebrojí. — — —

Konečne, pokiaľ sť-ľ vytýka, že sa žal. úrad neprávom odvoláva na Dra Jozefa K., lebo tento nebol v priestupkovom pokračovaní vypočutý, a, sdelené-li niečo úradu písomne, nebolo to sť-ľovi sdelené, aby k tomu zaujal stanovisko, je námietka táto už preto bezdôvodná, lebo žal. úrad dovolávajúc sa v nap. rozhodnutí »písomného odprosena Dra Jozefa K., čo predpokladá verejné nadávky alebo urážku«, uviedol to len jako obsah čiastočného doznania sť-ľovho, resp. jako dedukciu, ku ktorej žal. úrad z tohoto doznania dospel, k čomuž mal dostatočnú oporu vo výpovedi sť-ľa, učinenej v protokole o priestupkovom pokračovaní z 10. júna 1930, kde sť-ľ výslovne uvádza, že »ostatne ad meritum veci trvám na svojej pôvodnej výpovedi a dodávam, že som svedka Dra K. písomne odprosil.« — — —

Č. 11.568.

Zamestnanci veřejní. — Zdravotnictvo: Obecní a obvodní lékaři převzatí podľa zák. č. 236/22 Sb. do smluvnej služby štátnej — veta ako u Boh. A 5164/25.

(Nález zo dňa 28. novembra 1934 č. 22.425.)